

EXPOSITIE

■ Gijs en Miep, een beschilderde paspop. Gemaakt ter nagedachtenis aan een overleden vriendin.

■ Grafisch werk van Marcus: een wijk in Zürich.

■ Een kat, opgebouwd uit vlakken. „Daar is veel tijd in gaan zitten. Ik heb altijd iets met katten gehad.”

Per toeval in de cartoons

De vader van het GP-mannetje werd per ongeluk cartoonist. Hij exposeert in het Marishuis.

door
Roeland Segeren

roeland.segeren@gelderlander.nl

HEUMEN – Soms grappig, soms cynisch, soms ronduit flauw. Het GP-mannetje op de voorpagina van De Gelderlander zegt dagelijks iets over de actualiteit. Op zijn eigen manier. Flauw en cynisch was hij nooit bedoeld, weet cartoonist Fred Marcus (80). „Het is gewoon een vriendelijk mannetje. Met een bloesje op zijn wangen. Dat hadden alle journalisten toen. Maar eigenlijk ben ik intussen wel een beetje op hem uitgekeken.” Niet gek, na zo'n 65 jaar. Eind jaren vijftig zat de kunstenaar een

■ Fred Marcus (80) met een kunststof versie van het GP-mannetje. „Het is wel een vriendelijk mannetje.” foto's Bert Beelen

keer met de toenmalige hoofdredacteur van De Gelderlander op het terras. Of hij iets kon maken van een mannetje dat al eens in een strip voorkwam. Dat kon Marcus wel. In 1960 verscheen zijn

GP-mannetje voor het eerst in de krant. Om er nooit meer te verdwijnen. „Die moet nu wel in een burn-out zitten.” Conservator Leo Ewals van het Marishuis in Heumen kwam het

mannetje eens tegen en startte een verzameling. Zo kwam hij Fred Marcus op het spoor. Dat mannetje bleek slechts een glimp van zijn werk. Het idee voor een expositie was geboren.

Vanaf zaterdag hangen de muren vol schilderwerk en grafische kunst van Marcus. De nadruk op kleuren en lijnen valt op. Een beetje abstract, maar toch met herkenbare vormen. Menselijke vormen vaak.

Anatomie was dan ook zijn studierichting aan de l'Académie des Beaux Arts in Parijs, waar Marcus na de Kunstacademie in Arnhem een opleiding volgde. „Die verhoudingen zijn interessant en complex. Het menselijk lichaam is de meest ingewikkelde computer die er bestaat.”

Toen, in die eerste jaren, waren die vormen alles voor de jonge kunstenaar. „Tegenwoordig ben ik een paar stappen verder. Op een gegeven moment laat je de precieze verhoudingen los. Dan vereenvoudig je vormen en wordt het allemaal abstracter.”

Het grootste deel van zijn leven verdiende Marcus zijn geld als leraar en als cartoonist voor diverse bladen. In dat laatste vak rolde hij eigenlijk toevallig. „Een vriendje van me in Frankrijk was ziek. Daardoor kon hij een opdracht bij een Frans modehuis niet uitvoeren: tekeningen maken van een modeshow voor in het tijdschrift Dimanche. Die opdracht nam ik dus van hem over. Dat werd mijn eerste betaalde opdracht. Sindsdien werd ik steeds meer gevraagd door andere magazines.”